

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 6597

نَا مَسْوَوِيْلَعُ هَلَلَا يَلَصَّ هَلَلَا لَوْسَرَ يَنْ لَأَقَامُ نَعُ هَلَلَا يَضَرَّرْمُعَنْ بِنَع
دُوَادُ وُبَّأ هَاوْرِيَهَ الصَّلَا يَفَضَّهَنْ إِذِي هَيَدِي يَلَعُ لُجَّ رَلَا دِمْتَعِي

Ибн Умар розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутати. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهَيَّ لَعُهُ لَلِصَّ هَلَلِ اَلْاُ سَرَر نَا كُ : تَلَا قَا هَنْ عُهُ لَلِ اِي ضَرَّ ةَ شِئَا عَنْ عَمَلْ عَكَر اِذْ اِنَا كُو ، نِي مَلَا عُلْ اَلْبَرْ ةَلْ دُمُ خَلَابِ ةَ اَرْ قُلْ اَوْرِي بَكْتَلَابِ ةَ اَلْصَلَا حَتَّ تَفِي مَلْعُ وُ كُرْلَا نِمُ ةَسْ اَرْ عَا فَرَا اِذْ اِنَا كُو ، كَلْ دَنْ يَبْ نَكَلُو ةُ وُ بَّ وُ صُ ي مَلُو ةَسْ اَرْ صُ خُ شِي يَّ حَ دُ جُ سَي مَلْ دُ وُ جُ سَلَا نِمُ ةَسْ اَرْ عَا فَرَا اِذْ اِنَا كُو ، اَمَّا اَقَا ي وَتْ سَي يَّ حَ دُ جُ سَي شُرْفَي سَلَجَا اِذْ اِنَا كُو ، «... تَا يَّ حَ تَلَا» : نِي تَعَا كَرُّ لُ كِي فُلُ وُ قِي نَا كُو ، اِدْعَا قَا ي وَتْ سَي ةَ شَرْ فَنْ عُو نَا طِي شَلَا بَقْعَنْ عِي هَنْ ي نَا كُو ، يَنْ مِي لُ اَلْءَلْ جُرُّ بَصْنَي وَيَرْ سِي لُ اَلْءَلْ جُرُّ مَلْسُ مَو دُوَادُ وُ بَا ةَا وُرَّ مِي لُ سَلَابِ ةَ اَلْصَلَا مَتَّ حَي نَا كُو ، عُبَّ سَلَا

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди